Ч. 55. Четвер 24 (11) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ще про скандальне засїданє в угорскій палатї послів. — Голоси праси про австрийско-росийске зближене. — Болгарска королївска пара в Константинополи.

В доповненю вчерашного донесеня про скандал в угорскім парляментї подаємо тут коротко хід того памятного засїданя.

Коли відчитано цісарский рескрипт в справі замкнення нарад сойму, пос. Баттіяні з партиї Юшта заявив, що єго сторонництво не робить з того закиду королеви, для котрого має найбільшу честь, але мусить піднести найтяжші закиди против правительства, котре виступило з такою радою супротив короля. Такий поступок може відкопати вірність і довірє все льояльного супротив корони народу мадярского.

Правительство противзаконно уділило Боснї конституциї в хвили, коли сойм не радить. Босна може одержати конституцию лише ухвалену в тім соймі. Бесїдник заявляє, шо єго сторонництво не появить ся в палатї для вислуханя престольної бесїди.

Вкінци зголошує внесенє, в котрім називає розвязанє сойму в хвили, коли нема ухваленого буджету, противконституцийним. Дальше протестує против того, аби правительство толкувало права корони в той спосіб, що она могла би край на довший час позбавляти управи згідної з законом і протестує також против перерви в законодатній діяльности. Вкінци протестує внесенє против ставленя запори автономічним правам народу, що може спричинити найтяжші наслїдки, бо може довести до підкопаня довірія до династиї.

Пос. Франц Кошут звявляє, що єго сторонництво уважає поведенє президента мiністрів противним законови. Правительство вступає на небезпечну дорогу, коли уділило коронї раду, котру більшість уважає противконституцийною. Ми всї — каже Кошут — бажаємо згоди між народом а короною, однак то не значить, аби нарід у всїх справах уступав.

П. Раковский прилучує ся до внесеня Батіяні ого.

По промові Раковского настав на сали крик, внаслїдок чого президент перервав засїданє. По перерві встав з місця президент міністрів ґр. Кін Гедерварі і на сали зараз зробив ся крик. Президент міністрів заявив, що крок правительства єсть згідний з конституцию. Зміст артикулу закона з р. 1867 на погляд бесїдника совсім ясний і не потреба окремого толкованя. Той артикул каже, що сойм не може бути відрочений або розвязаний, заки буджет слїдуючого року не буде ухвалений. Єсть зрозуміла річ, що під буджетом слїдуючого року розуміє ся в теперішній ситуациї буджет сего року.

На ті слова президента зірвала ся страшна буря в цілій палатї. Понесли ся крики: Ви фальшуєте конституцию! — і прийшло до звістних скандальних подій.

Коли відтак президент палати відкрив на ново засїданє, на лаві міністеріяльній не явив ся ні один міністер. Президент висказав свій жаль з причини лучивших ся подій і попросив, аби ті посли, котрі брали участь в зневаженю міністрів, самі зголосили ся і перепросили палату.

Настав знов крик і з лавок сторонництва Юшта понесли ся голоси: Цїла партия провинила ся!

П. Апоний повторив зазив президента палати, аби ганьба бійки не упала на цілий парлямент.

Тодї посли Айтнер, Захаріяс, Гофман і

---

16)

В найбільшім місті на сьвітї

або

Льондон, єго займавости і житє в нїм.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Хтож була тота панї Тіссо, основателька сего одинокого в своїм родї підприємства в Льондонї. Она, як сказано вже, давно померла, але з єї образу, який висить в єї паноптикум, видко, що то була хороша собі старенька бабуся в білім чипци, впід котрого виглядає сиве волосє, і в круглими очицями на носї. Початки єї воскового кабінету сягають до Франциї та вяжуть ся з швайцарским лїкарем Ів. Курцием, котрий робленєм штучних анатомічних препаратів виробив собі славу і на жаданє князя Конті прийшов на кілька лїт перед французкою революцием до Парижа, щоби тут свою здібність виробляваня всїлякпх фіґур з воску з ужиткувати на поли штуки. Паноптікум Курция, що було сполучене зі збіркою всїлякпх невидальщин, було улюблене не лиш у родової і грошевої аристократиї, але також і у аристократиї духа, між иншими й у Вольтера, котрого воскову фіґуру, представляючу слабосильного старця, можна ще й нинї побачити в Льондонї. Найпильнїйшою ученицею Курция була єго своячка Марія Ґресгольц, пізнїйша панї Тіссо. Модельованє в воску належало в тодїшних часах подібно як вишиванє і мінятурове мальованє до улюблених робіт людий з високих родів; Марію покликано до Верзалю, щоби она там причінлювала штучні цьвіти хорошенькпм, помальованим на біло і на червоно ляльочкам, котрі мали небавком як той віск розтопити ся від червоної головнї, що викликала пожежу. Скоро лиш показали ся перші ознаки революциї, Курций відкликав свою вихованицю з Верзалю і казав її вертати до Парижа.

На кілька днів перед нападом на бастилю впала купа добре одягнених людий до кабінету воскових фіґур, вхопила там погрудь відправленого міністра Некера і закривши єї чорною ослоною, понесла улицями. На площі Вандом розбив якийсь драґон шаблею голову Некера, а рівночасно той, що єї ніс, дістав кулею в ногу і шпадою в груди. Марія Ґресгольц висиділа через цілий той страшний час в Парижи і єї взивали часто до відроблюваня з воску голов страчених людий, між иншими таких як голови княгинї Лямбаль, Дантона, голову Робеспіера з розбитою щокою і т. д. Але хоч она була людина заграннчна, то таки собаки не перестали в ній вітрити якусь шпіґунку і єї були на якийсь час замкнули разом з красавицею де Богарнє, котра опісля стала цісаревою. Наполеон був прихильний для Марії, котра тимчасом стала була панею Тіссо, але париский ґрунт був вже занадто горячий для єї воску і она перенесла ся на постійне до Льондону.

В 1836 р. купила она собі там власний дім на свою виставу. В кілька лїт пізнїйше прийшла їй до голови щаслива гадка виставити фіґуру славної під ту пору співачки Малїбран, котра нагло була померла зараз по єї смерти. Нарід спішив масами до паноптікум, щоби там побачити свою любимицю а 76-лїтна тодї, але все ще дуже підприємчива панї Тіссо поставила собі за засаду в своїм інтересї представляти зараз за тепла всїх тих міністрів, що пішли у відставку, померших достойників, страчених убийників і взагалї всїх тих людий, котрими інтересувала ся льондоньска суспільність. Проживши девятьдесять лїт полишила панї Тіссо свій кабінет воскових фіґур своїм наслїдникам і так збогатила Льондон ще о одну займавість більше.

А тепер для відміни підім над ріку Тамізу та загляньмо там до тих катакомб на льондоньских доках, де містять ся не якісь трупи, але тоті скарби, від котрих не відстрашує навіть сваха-костомаха а про котрі співає ся в якійсь нашій піснї: „Пити чи не пити все умреш". Сеї засади держать ся і Льондонцї, тим більше, що архієпископ з Кентербері сказав був одного разу в палатї льордів, що алькоголь єсть конечною поживою. Не скажемо, що такою, щоби аж без неї не можна витримати, але такий Льондон не може майже ніяк без алькоголю обійти ся, хоч би лиш для того, що тут сходить ся така маса пяниць з цілого сьвіта, що готові би ще й бунт зробити,

Бек признали, що они чинно зневажили міністрів і що беруть на себе цілу одвічальність.

В голосованю принято внесене посла Батіяніого.

Президент палати Ґаль подав відтак короткий погляд на історию минувшої сесиї. Палата мала до полагодженя важні і тяжкі задачі, позаяк між становищем народу а Корони есть велика пропасть. Задачею палати і правительства було кинути міст через ту пропасть. Президент висловлює надію, що вскорі настане час, коли Король і нарід згодять ся що до своїх цілий.

На тім закінчено засїданє о 3 годині по полудни.

Про австрийско-росийске зближенє заговорила майже вся европейска праса. І так австрийска „Politische Корresp.“ пише: Ми мали нераз нагоду писати про австрийско-росийскі переговори і були перед якимсь часом в можности донести, що ті переговори прибирають корисний хід. Ми мусїли також звернути увагу, що численні донесеня краєвої і заграничної праси о подробицях тої дипльоматичної акциї не можуть бути зовсїм правдиві. Особливо то треба ствердити, що ані по стороні австро-угорскій ані росийскій не було наміру заключати якоїсь формальної угоди. Предметом виміни гадок була лиш справа піднятя на ново нормальних дипльоматичних відносин між обома державами, які дали би можність їм обом кождого часу вимінювати приязно гадки. Можемо донести, що ту ціль осягнено, обі сторони сконстатували з вдоволенем привернене нормальних відносин між обома державами. Той вислїд переговорів не полишить ся без миротворного впливу на положенє на Балкані, де всї держави згідно стремлять до удержаня status quo.

„Новое Время“ пише о австрийско-росийскім порозуміню, що форма має в тім случаю менше значінє; в кождім случаю на сьвітлій карті історії мира можна написати: Між Австро-Угорщиною а Росиєю привернено нормальні відносини по кількамісячній перерві.

„Echo de Paris“ пише, що не треба мати дуже великих надій що до значіня заключеного між Австриєю а Росиєю порозуміня. Одиноким его вислїдом есть привернене дипльоматичних зносин між обома тими державами, але й то вже важна річ.

„Matin“ доносить, що Франция і Анґлїя вдоволені з вислїду своїх заходів коло зближеня обох держав. Теперішні відносини між Ізвольским а амбасадором австрийским Берхтольдом суть сердечні.

Анґлїйскі часописи витають зближене між обома державами як запоруку мира, хоч часть тої праси виказує, що Ізвольский зазнав поражки, бо ґр. Еренталь осягнув всьо, чого хотів, не звязавши Австриї пілкими з'обовязанями.

Болгарска королївска пара прибула дня 21. марта до Константинополя о год. $3^1/_2$ по полудни. На двірци явив ся султан, наслїдник престола, великий везир і міністер заграничних справ. Коли поїзд заїхав, музика заграла болгарский гимн, а королївску пару повитано окликами. Султан з наслїдником престола війшли до вагона і повитали гостий, відтак султан подав рамя королевій і удав ся з нею до султаньского кіоску, де представлено дружину. Відтак оба володарі перейшли перед фронтом почетної компанії і всїли до яхту, витані вистрілами воєнної фльоти. Яхтом переїхали до палати Дольма Баґдже, а звідтам до Ілдіз, де королївска пара замешкала. В товаристві короля прибули болгарскі міністри Напріков, Малинов і Ляпчев.

Новинки.

Львів, дня 23 марта 1910.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво надало о. Василеви Грицеви, гр. к. сотрудникови в Городенцї презенту на опорожнену гр. кат. парохію цїсарского наданя в Микетинцях.

— **З зелїзниці.** Дирекция зелїзниць державних подав до відомости: Пристанок Лисиничі, положений на шляху зелїзниці льокальної Львів-Підгайцї поміж стациями Львів-Личаків і Винники а уладжений доси для руху особового, пакункового і обмеженого товарового отвирає ся дня 23 марта с. р. для необмеженого руху товарового з виїмкою живого товару а також предметів (тяжкі вози, повози і т. д.) до котрих заладованя взглядно виладованя потрібні суть спецуяльні уряджeня. Виладоване взглядно заладоване пересилок цїловозових в згаданім пристанку має виконати відбиратель взглядно надавець.

— **Остережене.** Остерігаємо всїх, що вибирають ся на зарібки до Прус, щоби тепер не їхали, бо робота буде аж по латиньских Великодних сьвятах. Просимо дуже нашу інтелїґенцию подати се інтересованим до відома. — Видїл „Провидїня“.

— **Новий статут „Достави“,** порішений на загальних зборах минулого року, вже потверджений львівским торговельним судом. Наслїдком того перенесена центральна управа сего товариства із Станиславова до Львова, при полишеню в Станиславові філїяльного складу. В сей четвер відбуде надзираюча рада своє засїданє у Львові, на котрім означить день для загальних зборів в цїли точного обговореня справ товариства і церковних потреб.

— **З тов. „Сокіл“.** В Городку яг. відбуло ся онногди відкрите пожарного Тов. „Сокіл“. На збори прибули два відпоручники львівского „Сокола“, три відпоручники „Сокола“ з Керниці і 14 „Соколів“ з Любіня великого, віддаленого від Городка майже дві милї. До нового товариства вписало ся 30 членів а головою вибрано дга Микиту Боберского.

— **Нещасливі пригоди.** На будові дому при ул. Коперника ч. 5 впав онногди з висоти II поверха бальок на голову зарібника Василя Гнатовского так нещасливо, що здер єму шкіру з голови почавши від потилиці аж до чола і зробив рану на 20 цит. довгу. Стация ратункова відвезла нещасливого до шпиталю. — Із Станиславова доносять знов про таку подію: В пятницю вечером около 7 години пущено там при ул. Сапіги (лїнія А—Б) в театрі „Уранїя“ в рух мотор електричний. На сусїднім подвірю стояли молоді конї о. Білоуса з Підлужа, котрі почувши той незвичайний гук так перепудили ся, що чвалом вибігли з анґлїйского готелю і впали на тротоар по противнім боцї коло цукорні п. Кровіцкого і там наїхали на 17-лїтну доньку столяря з Княгинина-Бельведеру Франціску Гришлївну та потовкли єї сильно. Нещасливій наспіли на поміч др. Яновский, др. Опольский і Кубіштель а кільком відважнїйшим прохожим удало ся зловити сполошені конї і недопустити до ще більшого нещастя.

— **Арештоване дезертира.** Минулої пятниці арештовано в Долинї поручника 41 пп., стоячого залогою в Чернівцях, Кароля Россенавля, ко-

---

як би їм не доставити тої поживи. А відтак ще й місцеві відносини, підсоне і спосіб житя в Льондонї, що коли вже не вимагають, то бодай оправдують уживане алькогольних напитків у великій масї. Мрака, вохкість і студінь, а відтак такі хороби як ґіхт і ревматизм може й оправдують, длячого в Льондонї минає ся така маса алькогольних напитків. Обчислено, що в Льондонї виходить на голову 13 лїтрів тих напитків, отже коли возьмемо кругле число жителів великого Льондону 7 міліонів, то загальна скількість випиваних напитків буде виносити 91 міліонів лїтрів, або така скількість, що на ній міг би безпечно плавати хоч би який із тих найбільших воєнних кораблів, які тепер побудовано в Анґлії.

Отже склади всїх тих напитків, що звеселяють серце і духа льондоньского Джон Буля, містять ся в катакомбах на льондоньских доках. Сут то особливо дві величезні пивниці звані „вальтами“ (vaults), котрі тягнуть ся вздовж берегів Тамізи недалеко „доку сьв. Катерини“ недалеко від Тавру межи передмістями Вайтчепель, Шадвель і Воппінґ. Одна з них називає ся Вест Вальтс а друга Іст Вальтс (західна і східна пивниця) і містять в собі величезну масу бочок зі всїлякими напитками, особливо же з винами з цїлого сьвіта, навіть з полудневої Америки, з полудневої Африки і з Австралїї. Суть то поправді митові пивниці устроєні для улекшеня купцям оплати мита від всїляких алькогольних напитків. Від всїх напитків, які спроваджують всїлякі торговельники, дестилятори, великі готелї і реставрациї, треба оплатити мито: щоби же їм улекшити оплату, весь спроваджуваний товар іде на склад до вальтів, а властителї платять опісля мито лиш від тої скількости, яку хвилево забирають з тих пивниць до склепів на продаж.

До тих катакомб не має хто небудь приступу. Чужий чоловік може лиш тодї до них дістати ся, коли від фірм, які там мають свої склади, дістане посьвідку, що має право коштувати напитки. Тоті вальтс знаходять ся під величезними маґазинами, в котрих складають всї привезені із заграниці товари, все одно, чи від них треба платити якесь мито чи нї і в котрих відбуває ся значна часть всїляких авкций. Тоті пивниці суть всї склеплені, на яких 11 до 14 стіп високі і старші з них спочивають на мурованих стовпах а новійші розширеня побудовані вже на зелїзі. Як великі ті пивниці, можна зміркувати вже з того, що лиш сама одна „Іств Вальтс“ займає около 8 і пів екра простору (около міліона квадратових стіп або звиш 6 морґів).

Автор сего, котрий дістав був від одної льондоньской фірми позволенє коштувати в тих пивницях вино, так розповідає: Коли я перший раз заходив до париских катакомб, то мене брав якийсь страх, бо й дійстно, то досить страшно побачити ся тут між кістяками і щурами в темній, тісній пивници переповненій стухлим воздухом; але инакше чувство бере ся чоловіка, коли заходить в сей підземний лябіринт бочок і фляшок; чоловік мимо волї тїшить ся на то, що его тут ожидає, а побоює ся хиба лиш о то, що буде, коли він знов вийде звідси на сьвітло дня.

Пивничник і гість перед входом забирають з собою лямпи на довгих жердях, щоби можна ними присьвітити добре в кождий кутик хоч би й в горішній стели і не спотикнути ся на тих шинах, які тут понакладані вздовж і в поперек до перевоженя по них бочок. Крім того забирає ся ще з собою „піпи“ і склянки та деякі инші поменші прилади, потрібні для докладного розслїду дотичних напитків.

Самі східні пивниці займають около 8 і пів акрів простору (звиш 6 морґів) а шини в них мають довготу яких 30 анґлїйских миль (7 і пів пишої). Старі як сьвіт олїйні лямпи, розвішені далеко одна від другої, осьвічують слабим сьвітлом сї темні катакомби, в котрих, коли добре придивити ся, видко безконечні ряди бочок одна коло другої а із стелї звисає паутинє та плїсень, що понарастала тут сотками лїт. Коли вдарити по бочці, то голос від неї лунає якось лячно по цїлім тім безконечнім просторі. Хто не обзнакомлений тут з місцем, зайшов би сюди, певно не вийшов би вже з него. В сих вальтах спочиває яких 80 до 90 процент всїх французских, портуґальских, іспаньских, італїяньских та заморских вин. Складового платить ся тут на тиждень по 5 пенсів (пів корони) за пять гектолїтрів. Иноді спочивають тут бочки з вином і по 20 лїт, щоби в той спосіб узискати старе вино, а торговельник платить за него складове через цїлий той час. Можна собі подумати, яка то буває страта для него, коли таке вино зіпсує ся.

(Дальше буде).

трий здезертирував з войска. Арештований перебував від кількох неділь на урльопі, а коли той скінчив ся дня 12 с. м. він вже більше не вертав до служби. В виду того, що Россенавль не зголосив ся в назначенім речинци до служби в полку анї не жадав продовженя урльопу, команда 41 пп. розіслала за ним гончі листи в наслідок котрих его арештовано в Долинї, звідки вислані з Черновець два офіцири відставили его до Черновець. Кажуть, що причиною дезерциї мали бути довги. Однак невиключена й та причина арештованя, що могло бути й щось иншого, бо комісия войскова переводила в его помешканю докладну ревізию.

† **Померли:** Тадей Граб, ем. радник суду і адвокат в Підгайцях помер дня 18 с. м. по короткій а тяжкій недузї в 64 р. житя. Покійник був довгі літа начальником суду в Козовій, де зискав був собі симпатию всїх кругів, і тішив ся славою здібного правника і судиї. — Юл. Дроздовский, гр. кат. парох в Княжу і конеисторский радник, упокоїв ся дня 19 с. м. в 86 році житя а 60 сьвященьства. — Ник. Іваницкий, надучитель в Новій Жучці на Буковині, упокоїв ся дня 14 с. м. в 61 р. житя. — Гав. Міхновський, нотар в Пкратині на Полтавщині, помер дня 15 с. м. Покійник походив із стародавного козацкого роду, був сьвідомим Українцем і в Києві бувши студентом належав до тої групи молодіжи, що в 80 роках м. столітя звала ся „Тарасовцями“. — Йосиф Крушиньский, парох в Селисках, радник епископскої конеисторії з крилошаньскими відзнаками, упокоїв ся дня 21 с. м. в 70 р. житя а 35 сьвященьства. — Йосиф Кисїлевский, парох в Олеши (коло Товмача) помер дня 16 с.м. в 54 р. житя. Покійний був заступником голови дяківского товариства і занимав ся дуже ревно его справами. Він уложив був „Правило для дяків“, котре предложено всїм трем ординариятам до одобреня, котре мало нормувати службові відносини дяків. Укладав мемориали і робив всякі заходи в цїли узисканя для них якоїсь платнї. Дяківский стан стратив в Покійнім горячого речника своїх справ.

— **Дрібні вісти.** Ганна Барвінок, звістна украіньска писателька, вдовиця по бл. п. Пантелеймонї Кулїшу, занедужала в Оржици. — Др. Іван Франко по своїм побутї над Чорним морем вернув до Львова. — В Баку відкрито нове жерело нафти, котре дає 200.000 пудів. — „Народна Гостинниця“ має в Трускавци до винайму 22 комнат у віллї „Ольга“ з цїлим умеблюванем і постелию та цїлим удержанем. Зголошувати ся треба з замовленями до дирекциї у Львові ул. Костюшка ч. 1. — В послідних пятьох роках — як доносить російска часопись „Право“ — засуджено в Росиї 6.268 осіб на кару смерти, а страчено 2.855 осіб. Пересічно на один місяць припадало 104 вироків смерти і 48 страчень. В 1906 р., в часї діяльности полевих судів, число вироків смерти доходило до 220 місячно. — У фабрицї відливальнї зелїза кн. Любомірского при ул. Мартина ч. 11 помер внезапно инжинер Марьян Равский, лїт 38, котрий від довшого часу нездужав на епілепсию. — П. Фільомена Влодек згубила книжочку каси ощадности на 700 К а п. Антонія Прохаска згубила в понедїлок вечером золоту бразлетку з брилянтиком вартости 112 кор. — В товаристві рукодїльничім в Яричові викрито спроневіренє на шкоду того товариства в сумі 4.671 кор. Спроневіреня мав допустити ся голова того товариства Йосиф Пясецкий. Комісар староства п. Коновка застановив дїяльність цїлого видїлу а справу віддано судови.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Прілуков розповідав дальше, що коли був другий раз у Відни, Тарновска спонукала его, щоби він полїсу асекурацийну виставлену на имя его жінки, перенїс на єї імя. Щоби ту полїсу дістати, написав він до Москви.— Я готов був умерти—казав він, але перед тим був би я ще убив Комаровского. Тарновска і Перієрівна говорили менї богато про Наумова і радили полишити радше ему убийство, бо він поступав би далеко певнійше. По доконанім убийстві мав би він бути арештований. Я спершу не хотів до тої справи мішати ся, але пізнїйше дав ся намовити. Тарновска поїхала відтак до Росиї і лишила мене самого у Відни. Перед своїм виїздом дарувала менї новий револьвер і сказала: Буде тобі его потреба для Комаровского або таки для тебе самого. Коли схочеш застрілити ся, то стріляй собі в рот. Радила менї, щоби я кульку понадрізував, бо тодї борше згину і показувала, як держати револьвер: курком в долину а люфку в рот вложити. Пізнїйше дістав я від Тарновскої лист, в котрім она дала менї знати, що Наумов єсть вже в дорозї, щоби гр. Комаровского убити. Я мав постарати ся о двох детективів, котрі би его пильнували і арештували, колиби він доконав убийства. Коли я одержав той лист, прийшло менї на гадку, чи може Тарновска не намовила Наумова, щоби мене убив. Я був на все приготовлений.

По хвили відпочинку розповідав Прілуков дальше: Небавком по тім Наумов дійстно приїхав до Відня а побувши тут короткий час, поїхав до Венециї. Я поїхав за ним тим самим поїздом з одним детективом. Ставувши на італїяньскій граници, вислав я до Тарновскої слїдуючу депешу: „Вся вина спаде лиш на мене“ — і підписав Наумова. Наумова не спускав я анї на хвильку з очий, аж до хвилї его вчинку. Коли я з Кампо Джілїо зачув вистріли і видів, як люди бігли до помешканя гр. Комаровского, вислав я зараз до Тарновскої умовлену депешу, сів до найблизшого поїзду, відходячого до Триесту і поїхав відтак дальше до Відня, де мене арештували. Віденьский комісар поліциї переслухував мене дуже ввічливо і сказав, що вже сконфісковано всї мої листи і депеши і так спонукав мене, що я до всего признав ся. Аж тепер по довшім часї відотхнуло ся менї лекше. Здавало ся менї, як би менї тяжкий камінь спав з серця.

На тім закінчив Прілуков своє оповіданє і попросив знов о відпочинок. Коли відтак розправа розпочала ся знову, спитав предсїдатель трибуналу, як великі доходи мала Тарновска. — Прілуков: Діставала сто рублів місячно від свого батька а по матери унаслїдила маєтність Отраду, котра їй давала річно 3000 рублів ренти, але з тої суми мусїла половину давати сестрі.

Предсїд.: Кількож видавали ви, коли жили з Тарнавскою в Москві? — Пріл.: Около 4000 рублів місячно. — Предсїд.: А хтож платив ту суму? — Пріл.: Я і то аж до нашої втечі за границю. Насамперед позичив я 2000 рублів у одного приятеля, відтак забрав я ті гроші, які менї повірили мої клієнти. — Предсїд.: Чи знала о тім Тарновска? — Пріл.: Я Тарновскій о тім не говорив, але она прецї знала, що я не міг мати так великої суми до розпорядимости.

Цїна збіжа у Львові.

дня 22-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·70	„	8·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	6·20	„	6·50
Ячмінь броварний	7·—	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·80	„	7·10
Бобик	6·80	„	7·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	60·—	„	70·—
Конюшина біла	65·—	„	80·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

Телеграми.

Відень 23 марта. С. В. Цїсар виїхав нинї о 8 год. рано до Вальзе.

Відень 23 марта. Гр. Еренталь виїхав до Аббациї.

Петербург 23 марта. Підчас виданого у великій палатї в Царскім Селї на честь сербского короля обіду, виголосив цар Николай II. тоаст, в котрім сказав: З радостию витаю Ваше кор. Велич. і здоровлю щиро на російскій земли. В історії Сербії виступала нераз тїсна звязь, сполучаюча наші споріднені народи. Гостина В. кор. Вел. єсть новим стверджением і скрїпленем дружних відносин межи Росиєю а Сербією. Відносини ті причиняють ся до скріпленя загального мира і порядку так потрібного для мирного розвою королївства Сербії і инших незвисимих держав на балканьскім півострові. З глубини серця висказую В. кор. Вел. желаня блага, мирного розвою і пю за здоровле В. кор. Вел., наслїдника престола і цїлої родини.

Тифліс 23 марта. Коло стациї Шоїті розбишаки задержали поїзд товаровий, в котрім находив ся також урядник касовий, що віз гроші на виплату робітників зелїзничих. Напастники висадили поїзд із шин. Один кондуктор згинув. Льокомотива і 10 ваґонів знищені. Розбишаки стріляли до поїзду, в котрім було також кількох урядників поліцийних. Урядника касового убили; одного урядника поліцийного зранили. Напастникам не удало ся забрати гроший, але удало ся їм втечи.

Константинополь 23 марта. „Танін“ обговорюючи зближенє Австро-Угорщини і Росиї каже, що предложеня Ізвольского суть без змісту і критикує особливо другу точку его предложеня та каже, що він хоче теперішнє правлїнє Туреччини поставити під ґарантию держав, що єсть зовсїм злишне.

Константинополь 23 марта. Болгарска королївска пара була нинї на молебни в болгарскій церкви. В полудне дав король снїданє в честь султана. По полудни відбуде ся ревія, в котрій возьме участь 30.000 войска. Король і королева позістануть тут до понедїлка яко гостї міста.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9^{44}, 6^{29}*), 11^{55}*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9^{28}, 6·13*), 11^{39}*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.

„ $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.

„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).